

יעקב לוז

בן יצחק ובלהה
נולד ב-תרצ"ג 1933
נפל ביזם כ"ז אייר
תשכ"ז 6.6.67
ח.א. 0195790

יעקב לוי

יליד טבריה משנת
1933. כרוב בני עירו
וחבריו לגורל במערכת
הרמה, מצא יעקב את
עצמו עוזר לאביו בכל-

כלת המשפחה בגיל צעיר מאוד. ובנעוריו המוקדמים
אף היה המפרנס העיקרי.

„ראש" משפחה צעיר, למוד עמל וקשיי-חיים,
נשא יעקב את תפקידו באחריות מלאה, כאחד מנוסה
ובקי בהלכות החיים. הוא עזר ודאג לאחיו הקטנים
בילדותם וסייע בסידורם לכשנתבגרו. והוא אז כבר
חבר „אגד" ואב למשפחה בת 5 נפשות.

את כרמלה רעייתו הכיר במלחמת סיני בשנת
1956. שניהם שרתו ביחידת קשר ושם קשרו בריתם
לחיי המשפחה.

את זמנו הפנוי מעבודה הקדיש לביתו ובית אביו.
והנה נדמה היה כי הגיע כבר אל הנחלה: אחיו
גדלו ועמדו ברשות עצמם, הוא רכש לו דירה מרווחת
ומסודרת — ויוכל עתה ליהנות מעמל-במשך-שנים
ארוכות. גם במקום עבודתו ב„אגד" היה מקובל
על חבריו ואהוד עליהם.

אך פגז סורי ניתק לפתע את פתיל חייו הקצרים.

נתאלמנה אשתו. נתיתמו ילדיו. הוריו ואחיו
שכולים. וחבריו בעבודה טרם התרגלו לחלל שהשאיר
יעקב אחרי מותו.

יעקב לוי

יעקב נולד בטבריה. כרוב בני עירו וחבריו לגורל במערכת הרמה, מצא יעקב את עצמו עוזר לאביו בכלכלת המשפחה בגיל צעיר מאד. מאז נעוריו המוקדמים אף היה המפרנס העיקרי. "ראש" משפחה צעיר, למוד עמל וקשיי-חיים, נשא יעקב את תפקידו באחריות מלאה, כאחד מנוסה ובקי בהלכות החיים. הוא עזר ודאג לאחיו הקטנים בילדותם וסייע בסידורם לכשנתבגרו. והוא אז כבר חבר "אגד" ואב למשפחה בת 5 נפשות.

את כרמלה רעייתו הכיר במלחמת סיני בשנת 1956. שניהם שרתו ביחידת קשר ושם קשרו בריתם לחיי המשפחה. את זמנו הפנוי מעבודה הקדיש לביתו ולבית אביו. והנה נדמה היה כי הגיע כבר אל הנחלה - אחיו גדלו ועמדו ברשות עצמם, הוא רכש לו דירה מרווחת ומסודרת - ליהנות מעמלו במשך שנים ארוכות. גם במקום עבודתו ב"אגד" הכה שורש. רצה הגורל ובמלחמת ששת הימים נפל פגז סורי בקרבת מקום, פגע בו וניתק לפתע את פתיל חייו. שכול, אלמון ויתמות ירדו על אשתו, על ילדיו ועל הוריו. אף חבריו וידידיהם הרבים, שכה אהבוהו, קיבלו בכאב עמוק את מכת האסון וסרבו להסתגל לחלל שהותיר אחריו.

הם הלכו מאתנו

הם הלכו בלי לחשוב -
כרבים אחרים -
אם ישובו או לא לביתם;
גורלו של העם
לשקד או חיים
נמסר לידם.

ואולי בשעות מתיחות -
עצבים-טרם-קרב,
בנדוד השנה בלילות,
המשיכו לרקום
חלומות סידורם
בחיים בטולי-סגנות.

בתשכ"ז, השנה
בראשון בסיון
געשה סערת מלחמה,
עת נפלו גבורים
על רמת הגולן
חיל אחז איתנים,
רעדה אנמה.

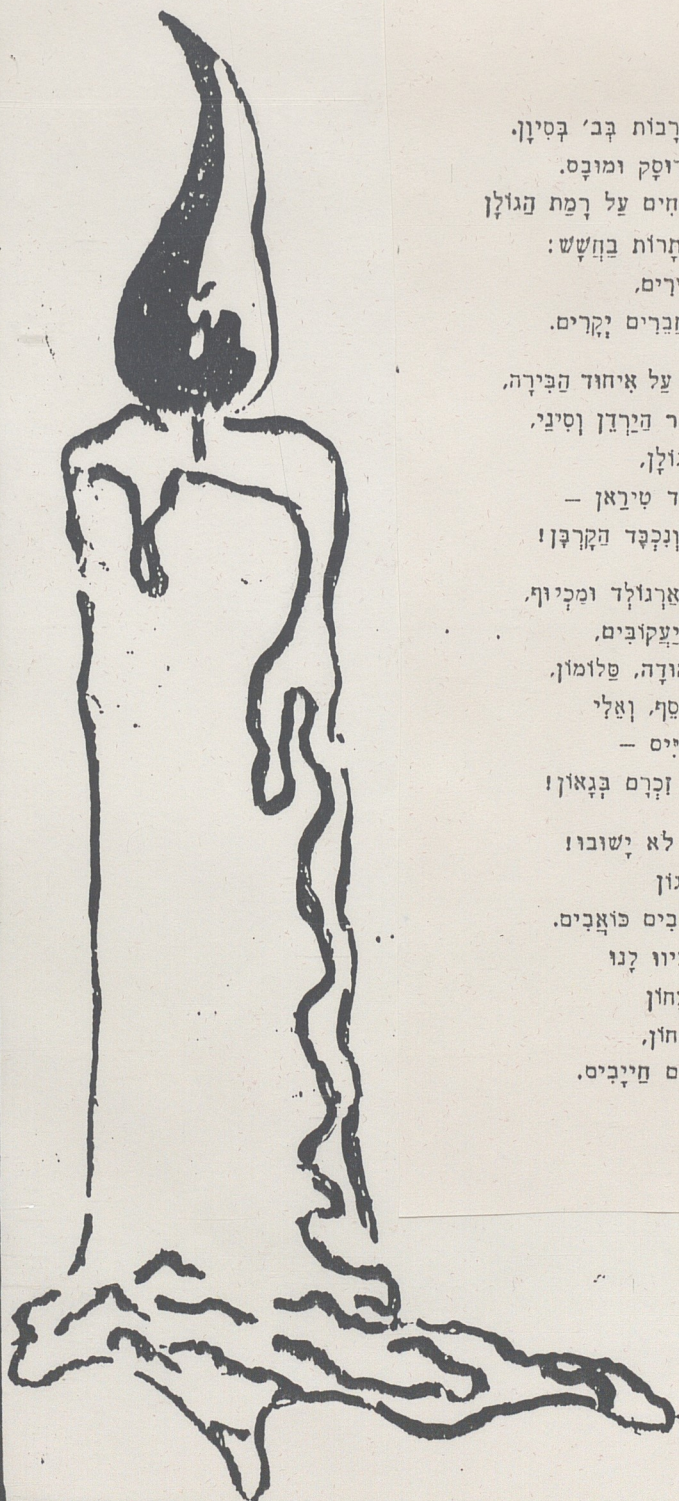
ובבית עמדו אמהות ואבות,
ילדים, רעיות ואחים
הביטו בחור אל רמת הקרבות
בעיני צפה נמקית...
ובלב תפילה לתבוסת האויב
ולשלום הבנים.

שכחו הקרבות בב' בסיון.
האויב מרוסק ומובס.
תילינו נחים על רמת הגולן
ועיניהם תרות בהשש:
דללו הטורים,
נפקדים חברים יקרים.

הם נפרו על איחוד הפירה,
על שחרור הנדון וסיני,
מצפון הגולן,
מדרום עד טיראן -
מה יקר ונכבד הקרבן!

וביניהם ארגולד ומכיוף,
ושלושה יעקובים,
יצחק, יהודה, שלומון,
אבנר ויוסף, ואלי
ונסים וחיים -
נשא את זכרם בגאון!

הם שוב לא ישובו!
עמוק היגון
בלב אוהבים כואבים.
במותם ציוו לנו
גאונות נצחון
נסני ביטחון.
שאנו להם חייבים.

חברי יצק 118 55.

הפכתי השלשנה היינו היתה כשנפתי האם הנת 1956
בה אמת האין האתי שלמה לפי האם שמונה אחי. אחתי
אם אהלי התהיה ואם אה נקלסו, לא הוה איה שבו לא
הינו לפעם, ולמים מלוחות, תמיד היה מספר ייף מלפניה:
אך לא הוה אלא קטן אלה, שאלה לא הלא לא הוה יכולים
לחזקם. אחי הוה זקנים לא היתה אהם יכולת לפעם אחי
המלפנה ואל המלפנה נהל חיו. תמיד אלה: "אם שני נאכל
מאחורי אהם", כל אה שלמה בנה בהוהם לו היתה אלה בלפנה
הוה אהר שמונה אלה השמונה אהלה, הוה אחסר אהלה
תקלה אחת לא שני אחי אה, אה אה חזק אהלא אלה
שני ליכנס בנה אלה, התקלה הוה קלה אלה, חסר כס,
כשמו חזק אהלים את השלש אהתי או אהלי אלה לא
פגם: איך יאה אלה בהתחלות אלה אלה הוה אהנה:
אם אה נכנסתי אהלי אלה אלה שמונה קלים, זה יאה
הוה לא קלה, אחר והוה קל ותר, תמיד הוה אהלי אהלי
לא סר אה שמונה, ואכן אהלי אהלים את אלה אלה.
אלה ותר היינו שמונה הסדר אהלה אה, לא פגם
הוה אה אלה יי: זה לא אה שמונה אהלים אה שמונה
הסדר אהלה: שמונה אהלה אהלה אהלה, כי כך לא
נאה אהלה אהלה אה אה קלה אהלה אהלה. אהלה אהלה
התקלה אה שמונה אהלה אהלה שמונה, אלה שמונה אה
האולה ויהי קלה, האולה אהלה, והינו אה אלה אלה,
שם הקלה, האולה תקלה אהלה אה אה אהלה
בתורה שם אהלה, שמונה אהלה אהלה אהלה.
שנים אהתי היינו אהלה אהלה אהלה אהלה אהלה
אשמונה אהלה, הוה אה פגם אלה יי: אה אה אהלה

... כי רעות שקזאת לעולם
לא תתן את ליבנו לשכוח ...

• חיים גורי •

תחילת

אמרוק נש נעים אנו דבין מלך נמצא חנ' אל חילן
אמור פיו נש יצק איו 55. ימור חוק חוק חר, תמור
פקדים נשם זכר אדם ותמור היה שופך אלוטמילי ופיהר לו
אמר מלך זכר אי שפך לו.

[illegible]

הנה פירוש מפורט של הנושאים, ובהם
כמה ימים האלה המפורסמים - יצק להם המפלה סודית
על הנהגה שלו שהיה. פאל (ש) נעלה והנהגה מיליון
ויצק הנושאים.

שמי המלשמה קדמו, החיוק אלה, הצגה והלחן תפסו עיניי
הבית המלשמה: כרמלה התאמנה הילדים התיכא, אלהה
הצגה אלה מספר שנים נפטר עם צליה הילדים - הבן שלצד

כה שמת בו שנה צהר שמי הקצות

פגם הקצות את הפן כונן בבות החולים פוריה, אני
אכמה צצנו בשביל אטמוכנו כונן ופני, והוצא אכור האקצות
נשא את פני: כוס מאה אכא שמי אכא? אולי חטא שכח
אויפה אקצות ארים? אא' שכח את אספר השפון, תמיד אר כוס
שיבא אקצות כוצים שיבא.....

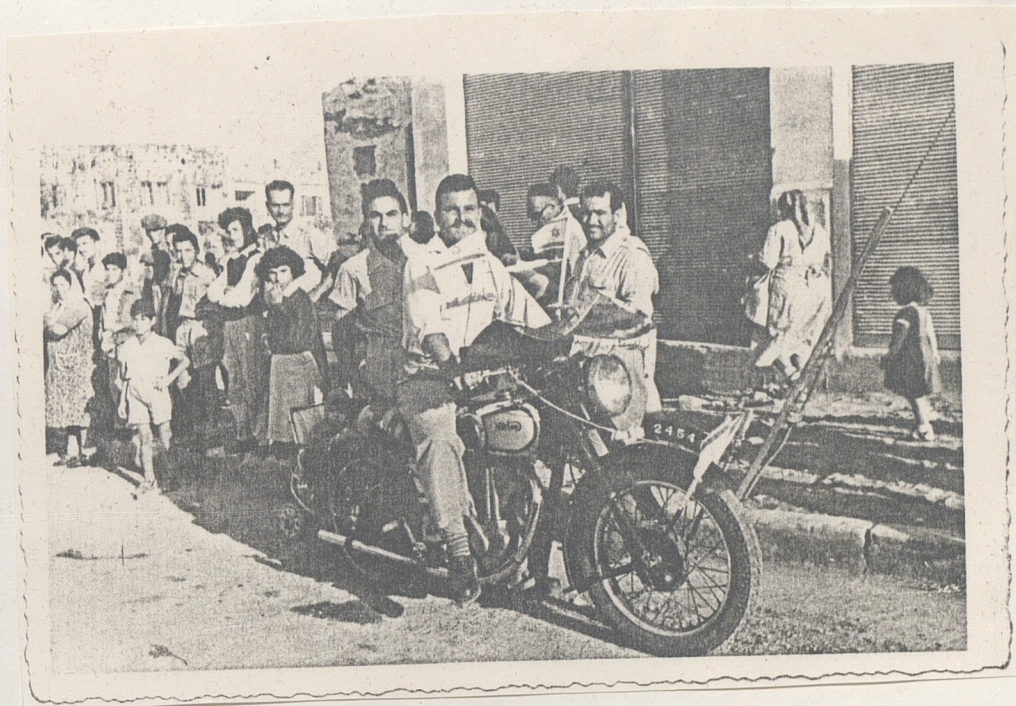
יפקה אקצות כונן אקצות - החיוק אטור הפנים אכא
מי יתן ולכר החיוק אטור הפנים יהיו ניצול נא נחמה אטלחה

יהי נשמתם ציונה בצורה החיים!

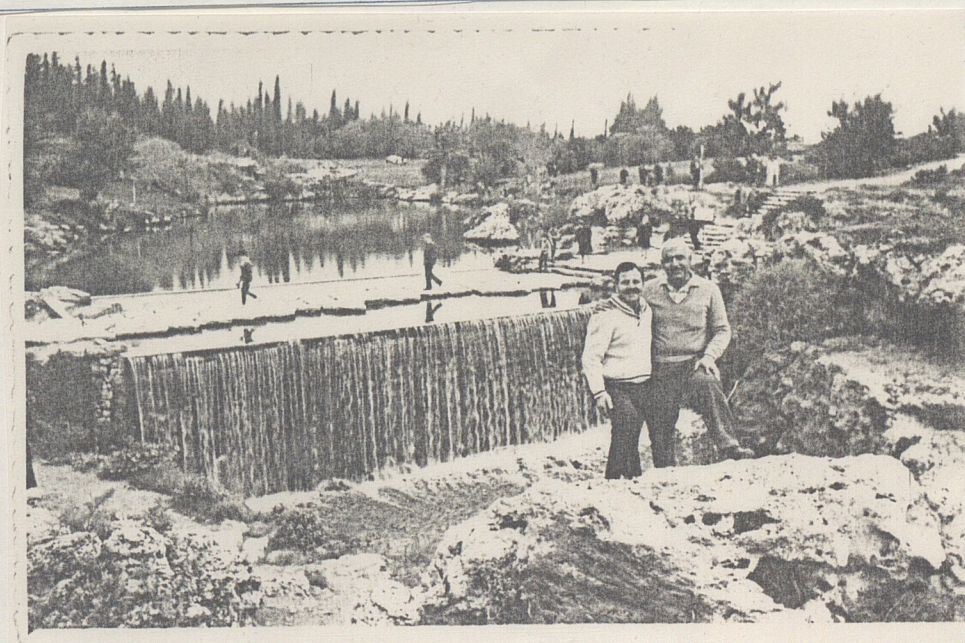
ארים אטור חוס

טכורה

ילדא רוכב על אופניו
בשפארק רבי מאיר העיר 1955

ילדא צעלם מיט חבירו יוסף לראשון העיר.

החורשה אשר אהבתי

רחל אודיז

ליל נדודים היה הלילה,
כהיוודע לנו על כוננות
לפעולות הקרב של היום הראשון למלחמה. עם שחר
אפפה דממה את מחנה הפלוגה בחורשה. ניתנה
פקודה להתחפר בשוחות ככל האפשר עמוק.

בשעה 5.00 זעזענו הפגזה כבדה. המחשבה,
שהמפגזים הם חייילינו, נסכה בנו רוח שמחה ועידוד,
אחרי ימי כוננות משעממים. החברה עלזו וקפצו
ויצאו לצפות במערכה. אך פגז ראשון, שהתפוצץ
בקרבת מקום, הפסיק את תעלולי השמחה המאכזבת.
שוב קפצנו לשוחות. בחורשה השתררה מהפכת סדום
ובה נפלו ראשוני קרבנותינו.

החורשה מוכרת לי היטב זה 10 שנים. מתקופת
שירותי בצה"ל והתייצבותי לעתים מזומנות לשירות
מילואים אהבתי את החורשה. שם פגשתי מדי פעם

— 13 —

בחברי לשירות, — מבני עירי ומקומות ישוב אחרים.
האווירה החברית בתנאי שדה, בעבודה בצוותא,
באכילה משותפת השרתה הרגשת נופש נעימה ביותר.
בשעות הערב היינו מסבים ליד המדורה ופותחים
בשירה ובסיפורי בדיחות. גם הימים המעטים לפני
המלחמה דמתה שיהותנו כאן לאחת מהתיצבויותינו
למילואים.

אך בימי הקרבות האחרונים משתלבת חורשתי
בזוועות המלחמה, וממלאת את כל ישותי בהן, ואני
מתאמצת לדחותה, לא לזכרה עוד...

בין הקרבנות של ההפגזה הראשונה היו שני
בני טבריה: יעקב לוי ויעקב כהן ז"ל.

בעיר לא הרבינו להיפגש, אך פה, בשדה, קרבה
אوتנו הרגשת קירבה מיוחדת. כאן הכרתי את
שניהם — כל אחד בתפקידו. ואם כי רגילים לאחר
המוות לציין קווים חיוביים בלבד לזכר הנעדרים,
הרי לא אגזים הפעם אם אגיד, כי בחיי צוותא אלה
בשדה, ועוד יותר במלחמה, גואים אצל כולנו רגשות
אחריות ומסירות, הרצון לקיים את מצוות עזרה
הדדית ועידוד מצב הרוח. בכל אלה הצטיינו השנים
הנ"ל. ומענין הדבר שמפי שניהם שמעתי ביומיים
האחרונים לחייהם גם נבואה, "שחורה" זהה, שנאמרה
דרך אגב.

יעקב לוי, שעה שכיבדנו, במעדנים מעשי ידי אשתו
והאיץ בי לאכול מהם, נפלט מפיו, "מי יודע מה
מחכה לנו מחר, ניטיב את לבנו היום" ומפי יעקב
כהן כשהשיב לי על פנייתי אליו בענין כלשהו ליד
המסעדה, "אכול ושתה כי מחר נמות".

מותם ומות חברים אחרים לפלוגה שינתה את
יחסי לחורשה שעד כה אהבתי. האוכל עוד לשוב
לאהוב אותה?...

איוק ספרו של ג. שליטין

88 הסגרים טנפול

כמו פרח
הנרשא אל השמש
צמח.

בהושטך ידך
אל כל שעה
כמו פרח.

המעמק שורשי
פרסת רשת
ללכוד.

האמת.

כמו פרח
נקטפו חייך
בדומיה.

אולי זעקת
אולי גם פרחים
זעקים ?

